

REKOMENDACINĖS FINANSINĖS RIZIKOS VALDYMO GAIRĖS VALSTYBĖS VALDOMOMS ĮMONĖMS

Ižanga	2
II. Gairių tikslas	2
III. Gairių taikymo objektas	2
IV. Bendrosios finansinės rizikos valdymo rekomendacijos	3
V. Rekomenduojamas finansinės rizikos valdymo politikos aprašo turinys	3
VI. Bendrosios kredito rizikos limitų nustatymo rekomendacijos	4
VII. Investicijų diversifikavimo pagal investicijų kryptis rekomendacijos	5
VIII. Investicijų diversifikavimo pagal ūkio subjektus ir emitentus rekomendacijos	6
IX. Rekomenduojami ūkio subjektų ir emitentų kreditingumo (saugumo) rodikliai	6
X. Rekomendacijos dėl investicijų diversifikavimo pagal ūkio subjektus, atsižvelgiant į jų kreditingumo rodiklius	8
XI. Investicijų diversifikavimo pagal investicijų geografinį paskirstymą rekomendacijos	11
XII. Likvidumo rizikos valdymo rekomendacijos	12
XIII. Rinkos rizikos valdymo rekomendacijos	12
XIV. Finansinės rizikos, susijusios su išvestinių finansinių priemonių sandoriais, valdymo rekomendacijos	14
XV. Rekomendacijos dėl finansinės rizikos valdymo proceso	14
XVI. Kitos rekomendacijos	15
XVII. Kita informacija	15

Ižanga

Valstybės valdomos įmonės¹ patiria finansinę – rinkos, kredito (sandorio šalies) ir likvidumo (investuojant) – riziką, kuri pasireiškia įmonėms valdant piniginius išteklius ir atliekant kitas įmonių veiklai užtikrinti būtinas finansines operacijas. Svarbu, kad valstybės valdomose įmonėse būtų skiriamas tinkamas dėmesys efektyviai finansinės rizikos valdymo politikai suformuoti ir jai įgyvendinti. Finansų ministerija nėra atsakinga už valstybės valdomų įmonių finansinės rizikos valdymą, nes tinkamas šio proceso užtikrinimas yra kiekvienos įmonės valdybos (kai valdybos nėra – įmonės vadovo) atsakomybės sritis. Tačiau Finansų ministerija siekia, kad ne tik valstybės piniginiai ištekliai, kaip tai apibrėžta Lietuvos Respublikos valstybės išdo įstatyme, bet ir kiti su valdžios sektoriumi susiję – valstybės valdomų įmonių – finansiniai ištekliai būtų valdomi efektyviai.

II. Gairių tikslas

Šiomis gairėmis siekiama rekomenduoti esminius principus, taikytinus formuojant valstybės valdomų įmonių finansinės rizikos valdymo politiką, kuri turi būti suderinta su teisės aktuose nustatytais taikytiniais apribojimais (jei tokie nustatyti). Įmonių valdybų arba įmonių vadovų pareiga yra priimti individualius sprendimus dėl konkrečios įmonėje įgyvendinamos finansinės rizikos politikos, kartu ir rizikos tolerancijos lygio, atsižvelgiant į įmonės veiklos specifiką. Finansų ministerija tikisi, kad įmonių valdybos arba įmonių vadovai atsižvelgs į skelbiamas bendro pobūdžio rekomendacijas ir patvirtins įmonių finansinės rizikos valdymo politikos aprašus. Šios finansinės rizikos valdymo gairės yra rekomendacinio pobūdžio, dėl to įmonės gali pasirinkti taikyti kitus rizikos valdymo kriterijus ir normatyvus atsižvelgdamos į įmonių gebėjimą valdyti prisiimtą susijusią riziką.

III. Gairių taikymo objektas

Šios gairės detalizuoja finansinės rizikos valdymo principus, kurie taikytini:

- 1) valdant valstybės valdomų įmonių lėšas einamosiose komercinių bankų sąskaitose;
- 2) investuojant laikinai laisvus valstybės valdomų įmonių piniginius išteklius;
- 3) sudarant išvestinių finansinių priemonių sandorius.

¹ Tokiomis įmonėmis laikomos valstybės įmonės, akcinės bendrovės ir uždarnosios akcinės bendrovės, kurių akcijos ar dalis akcijų, suteikiančių daugiau kaip 1/2 visų balsų šių bendrovių visuotiniame akcininkų susirinkime, priklauso valstybei nuosavybės teise.

Rekomenduojame viešosioms ir savivaldybių įmonėms atsižvelgti į šių gairių nuostatas.

IV. Bendrosios finansinės rizikos valdymo rekomendacijos

Valstybės valdomų įmonių valdybų arba vadovų atsakomybė:

- 1) patvirtinti rašytinius finansinės rizikos valdymo politikos aprašus;
- 2) nustatyti rinkos rizikos, kredito (arba sandorio šalies) rizikos ir likvidumo rizikos (investuojant) limitus (normatyvus), kurių laikomasi vykdant įmonės finansines operacijas. Valdant kredito riziką, vertinti tiek ūkio subjektų kredito reitingus, tiek ir kitus rodiklius ir siekti reikšmingos diversifikacijos investuojant laikinai laisvus finansinius išteklius;
- 3) priimti finansinius sprendimus vadovaujantis rekomenduojamais kriterijais prioriteto tvarka – investuotų lėšų saugumas, likvidumas, pelningumas. Atkreiptinas dėmesys, kad vienas iš saugumo kriterijaus įgyvendinimo pavyzdžių – konkrečių rizikos ribų nustatymas (t. y. rizikos limitų struktūros patvirtinimas). Įmonės, valdydamos finansinius išteklius, turėtų nesiekti spekuliacinių tikslų;
- 4) nustatyti įmonės struktūrinius padalinius arba atsakingus darbuotojus, kurių funkcijos – vertinti prisiimamos rizikos lygio atitiktį nustatytiems reikalavimams (rizikos limitams, normatyvams);
- 5) laikinai laisvi įmonių piniginiai ištekliai turėtų būti investuojami ir išvestinių finansinių priemonių sandoriai turėtų būti sudaromi tokie, kurių esmę (t. y. sutarčių nuostatas, iš jų kylančią riziką ir kt.) atsakingi įmonių darbuotojai gerai supranta;
- 6) nustatyti įmonės vadovybės informavimo apie finansinės rizikos lygio atitiktį nustatytiems rizikos normatyvams tvarką, nustatyti atsakingų struktūrinių įmonės padalinių arba atsakingų darbuotojų pareigas teikiant informaciją vadovybei (terminus ir informacijos turinį);
- 7) įpareigoti nedelsiant pateikti įmonės vadovybei informaciją apie rizikos limitų pažeidimus ir patvirtinti kriterijus, kuriais vadovaudamasi įmonių vadovybė priima sprendimus esant rizikos limitų pažeidimams;
- 8) reguliariai persvarstyti patvirtintus finansinės rizikos valdymo politikos aprašus.

V. Rekomenduojamas finansinės rizikos valdymo politikos aprašo turinys

Valstybės valdomų įmonių valdybos arba įmonių vadovai, siekdami nustatyti finansinės rizikos, su kuria įmonės susiduria valdydamos finansinius išteklius, valdymo politiką, turėtų paskirti atsakingą (-us) asmenį (-is), kuris (kurie) teiktų pasiūlymus įmonės valdybai ar įmonės vadovui finansinės rizikos valdymo klausimais. Šis asmuo turėtų turėti ekonominį arba finansinį išsilavinimą ir patirties finansų valdymo srityje. Šio atsakingo asmens pareigos – nustatyti finansinės rizikos, su kuria įmonė susiduria vykdydama ūkines operacijas, rūšis,

nustatyti galimas rizikos valdymo ir kontrolės priemonės ir siūlyti finansinės rizikos ir jos valdymo stebėsenos tvarką. Atsižvelgdami į gautus pasiūlymus, valstybės valdomų įmonių valdybos arba įmonių vadovai patvirtintų įmonės finansinės rizikos valdymo politikos aprašus.

Rekomenduojamas įmonių finansinės rizikos valdymo politikos aprašų turinys:

1) finansinių priemonių, į kurias įmonės gali investuoti laikinai laisvus piniginius išteklius, sąrašas, pavyzdžiui, terminuotieji indėliai, vyriausybės skolos vertybiniai popieriai, bankų skolos vertybiniai popieriai ar kitos patvirtintos finansinės priemonės (*sąrašas turėtų būti sudarytas įvertinus įmonių darbuotojų galimybes ir kompetenciją valdyti su išvardytomis finansinėmis priemonėmis susijusią riziką, turimas informacines technologijas ir kitus veiksnius*);

2) galimų sudaryti išvestinių finansinių priemonių sandorių sąrašas, pavyzdžiui, palūkanų normų, valiutų apsiskeitimo sandoriai, išankstiniai sandoriai, kiti patvirtinti išvestiniai sandoriai (*sąrašas turėtų būti sudarytas įvertinus įmonių darbuotojų galimybes ir kompetenciją valdyti su išvardytomis finansinėmis priemonėmis susijusią riziką, turimas informacines technologijas ir kitus veiksnius*);

3) kredito (sandorio šalies), rinkos ir likvidumo (investuojant) riziką apibrėžiantys limitai;

4) finansinės rizikos valdymo proceso įmonėse tvarka: sprendimų dėl lėšų investavimo tvarka, atsakingų struktūrinių padalinių arba darbuotojų paskyrimas, informacijos apie riziką ir jos valdymą teikimo įmonių valdybai arba įmonių vadovui forma, turinys ir dažnumas, vadovybės informavimo tvarka esant nustatytų limitų pažeidimams;

5) kitos svarbios nuostatos.

VI. Bendrosios kredito rizikos limitų nustatymo rekomendacijos

Valdant kredito riziką, kuri patiriama įmonių lėšas laikant komercinių bankų einamosiose sąskaitose ir laikinai laisvus piniginius išteklius investuojant į kitas finansines priemones, reikšmingas dėmesys turėtų būti skiriamas finansinių išteklių išskaidymui – diversifikacijai. Bendri diversifikacijos būdai (*detalesnės rekomendacijos dėl atskirų diversifikacijos būdų – tolesniuose skyriuose*):

1) pagal investavimo kryptis (*pavyzdžiui, kredito įstaigų indėliai, pinigų rinkos priemonės ir skolos vertybiniai popieriai, vyriausybės skolos vertybiniai popieriai, tarptautinių organizacijų ir finansų institucijų skolos vertybiniai popieriai ir t. t.*);

2) pagal atskirus ūkio subjektus ir emitentus atsižvelgiant į jų kreditingumo (finansinės būklės) rodiklius. Kriterijai, kuriais vadovaujamosi valdant kredito riziką, turėtų sudaryti pakankamos finansinių išteklių diversifikacijos galimybes (*pavyzdžiui, nesivadovauti tokiais kriterijais, jeigu tik 3 arba mažiau ūkio subjektų, su kuriais įmonė galėtų bendradarbiauti, šiuos kriterijus tenkintu*);

3) pagal geografinę investicijų paskirstymą (*pavyzdžiui, neinvestuoti didžiosios dalies laikinai laisvų įmonės finansinių išteklių į vienai šaliai priskirtinus ūkio subjektus ir tos šalies vyriausybės vertybinius popierius*);

4) investicijų trukmę (*pavyzdžiui, ilgalaikės investicijos, trumpalaikės investicijos*);

5) investicijų valiutą (*priklausomai nuo ūkio subjekto kreditingumo; kituose skyriuose pateiktos detalesnės rekomendacijos*).

Investuojant piniginius išteklius, esant poreikiui ir galimybei, galėtų būti svarstomas kredito riziką mažinančių priemonių taikymas, pavyzdžiui, susitarimai, kuriais suteikiama įmonėms teisė, bet ne pareiga, nutraukti investicijas prieš terminą, kai reikšmingai pablogėja ūkio subjektų kreditingumo rodikliai, išlaikant priimtina investicijų gražą. Taip pat galėtų būti svarstomas garantijos už ūkio subjekto išsipareigojimų vykdymą, gautos iš trečiosios šalies, priėmimas arba finansinio užstato (pavyzdžiui, priimtino kreditingumo emitento skolos vertybinių popierių) priėmimas įmonėse iš mažesnio kreditingumo ūkio subjektų, kai investuojama į tokių ūkio subjektų indėlius, pinigų rinkos priemones. Toks įmonių gaunamas finansinis užstatas užtikrintų investicijų saugumą (*kituose skyriuose pateiktos detalesnės rekomendacijos*).

VII. Investicijų diversifikavimo pagal investicijų kryptis rekomendacijos

Valdant kredito riziką ir diversifikuojant investicijas pagal investicijų kryptis, svarbu įvertinti potencialius investavimo terminus, atsižvelgiant į tipinius įmonių pinigų srautus. Kai potenciali investicijų trukmė:

1) ilga (12 mėnesių ir daugiau), turėtų būti siekiama paskirstyti investicijas skirtingomis investavimo kryptimis (pavyzdžiui, investuoti ir į kredito įstaigų pinigų rinkos priemones, ir į vyriausybių skolos vertybinius popierius);

2) trumpa (mažiau nei 12 mėnesių), investavimo priemonių įvairovė ir kartu pasirinkimo galimybės dėl objektyvių priežasčių gali būti mažesnės (pavyzdžiui, tikėtina, kad didžioji dalis investicijų bus paskirstyta į kredito įstaigų indėlius ir kitas kredito įstaigų priemones, nes vyriausybių trumpalaikių vertybinių popierių pasiūla santykinai yra ribota). Tokiu atveju ypač daug dėmesio turėtų būti skiriama lėšų diversifikavimui pagal ūkio subjektus (*detalesnė informacija apie diversifikavimą pagal ūkio subjektus pateikta kitame skyriuje*).

Rekomenduojame pagal ilgalaikių investicijų kryptis nustatyti limitus (išreikštus įmonių finansinių išteklių bendros sumos procentais arba nominaliosiomis sumomis), kurie rodytų, kiek daugiausia piniginių išteklių galėtų būti investuojama į, pavyzdžiui, kredito įstaigų pinigų rinkos priemones ir skolos vertybinius popierius, ir kiek – į vyriausybių skolos vertybinius popierius, taip pat kitas finansines priemones. Rekomenduojama ne mažiau kaip 30 proc. ilgalaikių investicijų nukreipti į vyriausybių vertybinius popierius.

VIII. Investicijų diversifikavimo pagal ūkio subjektus ir emitentus rekomendacijos

Svarbu, kad potencialių sandorių šalių, su kuriomis įmonės gali tikėtis bendradarbiauti palankiomis sąlygomis, skaičius būtų kuo didesnis, nes tai sudarytų galimybes efektyviau diversifikuoti disponuojamus finansinius išteklius – pasiekti optimalų saugumo, likvidumo ir pelningumo derinį. Labiau išskaidytas investicijų portfelis sumažina riziką. Rekomenduojami taikytini diversifikavimo pagal ūkio subjektus principai:

1) nustatyti įmonės finansinių išteklių dalį, kuri gali būti investuojama į vieno ūkio subjekto arba emitento indėlius, pinigų rinkos priemones ir skolos vertybinius popierius (*pavyzdžiui, į vienos kredito įstaigos indėlius, pinigų rinkos priemones ir skolos vertybinius popierius, t. y. lėšas einamosiose bankų sąskaitose, terminuotuosius indėlius, obligacijas ir kt., investuoti ne daugiau kaip 1/3 arba 1/4 įmonės finansinių išteklių*);

2) nustatyti piniginių išteklių sumų (apimčių) reikšmingumo ribas, kurias viršijus būtų taikomas diversifikavimo principas (*pavyzdžiui, kai įmonių² lėšos viršija valstybės draudžiamąją indėlių sumą (100 tūkst. eurų)*);

3) įvertinti ūkio subjektų ir emitentų kreditingumo (finansinės būklės) rodiklius diversifikuojant įmonių lėšas, t. y. į vienus – santykinai saugesnius, tačiau duodančius potencialiai mažesnę investicijų grąžą – ūkio subjektus turėtų būti investuojamos didesnės sumos, į kitus – santykinai mažiau saugius, bet duodančius potencialiai didesnę investicijų grąžą – mažesnės sumos (*detalesnės rekomendacijos pateiktos kitame skyriuje*).

IX. Rekomenduojami ūkio subjektų ir emitentų kreditingumo (saugumo) rodikliai

Rekomenduojama atkreipti dėmesį į šiuos svarbius kredito riziką rodančius rodiklius:

1) tarptautiniai kredito reitingai³ (*taikomi vertinant kredito įstaigas, vyriausybes ir kitus emitentus ir jų išleistas finansines priemones*);

2) kapitalo pakankamumo rodiklis (*taikoma vertinant kredito įstaigas*);

3) likvidaus turto atsargos ir 1 mėnesio finansavimo spragos santykis⁴ (*taikoma vertinant kredito įstaigas*).

² Įmonės turi atsižvelgti į Lietuvos Respublikos indėlių ir išpareigojimų investuotojams draudimo įstatymo 3 straipsnio 2 dalies 11 punkto nuostatą dėl indėlio draudimo objekto.

³ Pagal „Standard&Poor’s“, „Moody’s“, „Fitch Ratings“ arba kitą Eurosistemos pripažintą išorinės kredito vertinimo instituciją.

⁴ Likvidaus turto ir finansinės spragos, taip pat susijusių nepalankių aplinkybių (angl. *stress tests*) įtakos apskaičiavimo principai turi būti taikomi vadovaujantis 2009 metų gruodžio mėnesį Europos bankų priežiūros komiteto (*Committee of European*

Vienas iš plačiausiai rinkos praktikoje naudojamų ūkio subjektų ir emitentų kreditingumo rodiklių – tarptautinių reitingų agentūrų skelbiami kredito reitingai. Kredito reitingas – rodiklis, suteikiantis investuotojams (kreditoriams) koncentruotą informaciją apie skolininko gebėjimo vykdyti savo finansinius įsipareigojimus lygį. Reitingų taikymas – vienas iš operatyviausių ūkio subjektų ir emitentų (pavyzdžiui, vyriausybių) kreditingumo įvertinimo būdų. Kartu pastebėtina, kad ne visi ūkio subjektai (pavyzdžiui, kredito įstaigos) yra reitinguoti. Svarstant lėšų laikymo ir laikinai laisvų piniginių išteklių investavimo į kredito reitingų neturinčius ūkio subjektus klausimus, rekomenduojama vertinti kitus viešai skelbiamus kredito riziką rodančius ir iš dalies kredito reitingų informacijos trūkumą kompensuojančius rodiklius. Galimi tokie kredito įstaigų vertinimo rodikliai: kapitalo pakankamumo rodiklis (angl. *capital adequacy ratio*), likvidaus turto atsargos ir 1 mėnesio finansavimo spragos santykis. Pirmasis rodiklis – kapitalo pakankamumo – rodo kredito įstaigų galimybes padengti galimus patirti nuostolius. Minimali šio rodiklio reikšmė (normatyvas), nustatyta Lietuvos banko, – 8 proc. Didėjanti šio rodiklio reikšmė rodo didesnes kredito įstaigos galimybes padengti galimus nuostolius ir kartu apsaugoti indėlininkų lėšas. Individualiai vertinant kredito įstaigų kredito riziką, reikėtų vertinti šio rodiklio lygį ir jo kitimo tendencijas. Kitas paminėtas dydis – likvidaus turto atsargos ir 1 mėnesio finansavimo spragos santykis – rodo kredito įstaigos likvidumo atsargą, skirtą grynajai finansavimo spragai padengti per 30 dienų. Šio santykinio dydžio reikšmė turi būti ne mažesnė kaip 100 proc. – kuo reikšmė didesnė, tuo banko likvidumas per 30 dienų yra didesnis (kai kredito įstaiga neturi 1 mėnesio grynosios finansavimo spragos, t. y. laukiamas teigiamas 1 mėnesio pinigų srautų balansas, tokiu atveju laikoma, kad likvidumo atsargos lygis yra didžiausias reikiamas kredito rizikos požiūriu). Abiejų rodiklių – kapitalo pakankamumo ir likvidaus turto atsargos ir 1 mėnesio finansavimo spragos santykio – derinys sukuria santykinai informatyvų kredito rizikos lygio įvertinimą, kuris rodo kredito įstaigos bendrojo mokumo ir trumpalaikio likvidumo būklę.

Investuojant į kredito įstaigų pinigų rinkos priemones ir skolos vertybinius popierius, galima vertinti visus rodiklius – kredito reitingus, kapitalo pakankamumo ir likvidaus turto atsargos ir 1 mėnesio finansavimo spragos santykį. Kartu atkreiptinas dėmesys, kad iš esmės pagal kredito reitingo rodiklį įvertiname informaciją, kurią rodo kapitalo pakankamumo ir likvidumo rodikliai. Dėl to, kai ūkio subjektas (kredito įstaiga) yra reitinguotas, siūlome pasirinktinai vertinti tik kredito reitingą arba kredito reitingą ir kapitalo pakankamumo ir likvidaus turto atsargos ir 1 mėnesio finansavimo spragos santykio rodiklius bendrai. Kai kredito įstaiga yra nereitinguota, rekomenduojama būtinai įvertinti kapitalo pakankamumo

Banking Supervisors) paskelbtomis likvidaus turto ir finansinės spragos apskaičiavimo gairėmis „*Guidelines on Liquidity Buffers and Survival Periods*“. Kredito įstaigų apskaičiuoti likvidaus turto atsargos ir 1 mėnesio finansavimo spragos santykiniai dydžiai, tikimasi, atitiks tuos, kuriuos kredito įstaigos teikia centriniams bankams, vykdančioms finansų rinkos dalyvių priežiūrą (kai teikia).

rodiklį ir likvidaus turto atsargos ir 1 mėnesio finansavimo spragos santykį – jų lygius. Taip pat turėtų būti vertinamos šių rodiklių kitimo tendencijos⁵.

Esant galimybei, rekomenduojame atlikti išsamesnę ūkio subjektų kreditingumo analizę vertinant kitus tarptautinėje praktikoje pateikiamus kreditingumo rodiklius.

X. Rekomendacijos dėl investicijų diversifikavimo pagal ūkio subjektus, atsižvelgiant į jų kreditingumo rodiklius

Rekomenduojama nustatyti tokius investicijų į kredito įstaigų ir kitų emitentų pinigų rinkos priemones ir skolos vertybinius popierius limitus:

1) į vienos kredito įstaigos (finansų institucijos) indėlius, pinigų rinkos priemones ir skolos vertybinius popierius rekomenduojama investuoti ne daugiau kaip 1/3 arba 1/4 visų finansinių išteklių, kai kredito įstaigai ar užsienio valstybės kredito įstaigos filialą Lietuvoje įsteigusiai kredito įstaigai yra suteiktas ne žemesnis kaip BBB-/Baa3 kredito reitingas;

2) kai kredito įstaigos reitingai yra mažesni už BBB-/Baa3 arba kredito įstaiga neturi reitingų ir neskelbia laiku kapitalo pakankamumo ir likvidaus turto atsargos ir 1 mėnesio finansavimo spragos santykinų rodiklių, į tokios kredito įstaigos (ir kartu visų nereitinguotų arba turinčių mažesnius nei BBB-/Baa3 kredito reitingus kreditų įstaigų, neskelbiančių minėtų rodiklių) indėlius, pinigų rinkos priemones ir skolos vertybinius popierius investuoti ne daugiau kaip 5 proc. visų įmonės finansinių išteklių sumos ne ilgesniam kaip 60 dienų laikotarpiui ir tik nacionaline valiuta⁶;

3) į vienos Europos Sąjungos vyriausybės, Šveicarijos, Europos ekonominės erdvės vyriausybės, kurios reitingai yra ne žemesni kaip BBB-/Baa3, arba ne Europos Sąjungos valstybės narės ir ne Europos ekonominės erdvės vyriausybės, kurios reitingai yra ne žemesni kaip A-/A3, pinigų rinkos priemones ir skolos vertybinius popierius rekomenduojama investuoti ne daugiau kaip 1/3–1/4 visų įmonės finansinių išteklių bendros sumos. Investuojant nacionaline valiuta į Lietuvos Respublikos Vyriausybės vertybinius popierius rekomenduojame netaikyti didžiausios investavimo sumos limito⁷.

Rekomenduojami papildomi investicijų į individualių kredito įstaigų pinigų rinkos priemones ir skolos vertybinius popierius apribojimai:

⁵ Kitame skyriuje rekomendacijos pateiktos pagal principą – kai kredito įstaiga yra reitinguota, vertinamas kredito reitingo rodiklis, kai kredito įstaiga yra nereitinguota, vertinami kapitalo pakankamumo ir likvidaus turto atsargos ir 1 mėnesio finansavimo spragos santykiniai rodikliai.

⁶ Investavimo nacionaline valiuta apribojimą rekomenduojama nustatyti atsižvelgiant į sunkiau įvertinamą nereitinguoto ūkio subjekto kredito rizikos lygį ir neigiamą galimos užsienio valiutos netekimo rizikos įtaką įmonės finansams ir bendram Lietuvos mokėjimų balansui.

⁷ Šią rekomendaciją siūlome taikyti, kai didžioji įmonės apyvartos lėšų dalis yra nacionaline valiuta ir limitų taikymas įmonei sukeltų kitą (rinkos) riziką ir (arba) papildomas išlaidas.

1) kai kredito įstaigos kredito reitingai, suteikti bent vienos iš reitingų agentūros, yra AA-/AA3 ir didesni, investuoti suma, neviršijantią 50 proc. kredito įstaigos apmokėtojo kapitalo sumos;

2) kai kredito įstaigos kredito reitingai, suteikti bent vienos iš reitingų agentūros, yra žemesni už AA-/AA3 ir ne žemesni kaip A-/A3, investuoti suma, neviršijantią 35 proc. kredito įstaigos apmokėtojo kapitalo sumos;

3) kai kredito įstaigos kredito reitingai, suteikti bent vienos iš reitingų agentūros, yra žemesni už A-/A3 ir ne žemesni kaip BBB-/Baa3, investuoti suma, neviršijantią 20 proc. kredito įstaigos apmokėtojo kapitalo sumos;

4) kai kredito įstaigos kredito reitingai, suteikti bent vienos iš reitingų agentūros, yra žemesni už BBB-/Baa3 arba kredito įstaiga yra nereitinguota ir viešai ir laiku neskelbia kapitalo pakankamumo ir likvidaus turto atsargos ir 1 mėnesio finansavimo spragos santykinį rodiklių, investuoti suma, neviršijantią 5 proc. kredito įstaigos apmokėtojo kapitalo sumos.

Kai kreditų įstaigų reitingai yra mažesni už BBB-/Baa3 arba kredito įstaigos neturi reitingų, tačiau viešai ir laiku skelbia kapitalo pakankamumo ir likvidaus turto atsargos ir 1 mėnesio finansavimo spragos santykinis rodiklius, iš kurių pastarojo rodiklio reikšmė – daugiau kaip 100 proc., rekomenduojame priimant investavimo sprendimus įvertinti tokią ūkio subjektų (kredito įstaigų) rizikos ir investicijų sumos sąsają, kai investuojama suma ir investicijų trukmė priklauso nuo kredito įstaigos kapitalo pakankamumo rodiklio reikšmių:

Kapitalo pakankamumo rodiklio reikšmių intervalai	Didžiausia investuotina įmonės finansinių išteklių dalis nuo visų įmonės finansinių išteklių	Didžiausia investuotina įmonės finansinių išteklių dalis lyginant su kredito įstaigos apmokėtoju akciniu kapitalu	Investicijų trukmės apribojimai
Daugiau kaip 11 proc.	Ne daugiau kaip 20 proc.	Ne daugiau kaip 15 proc.	Iki 120 dienų
Nuo 9 iki 11 proc.	Ne daugiau kaip 10 proc.	Ne daugiau kaip 10 proc.	Iki 60 dienų
Iki 9 proc.	Rekomenduojama 0 proc.	Rekomenduojama 0 proc.	Iki 60 dienų

Bendru atveju į kredito įstaigų grupę, kurią sudaro kredito įstaigos, kurių reitingai yra mažesni už BBB-/Baa3, arba nereitinguotos kredito įstaigos, rekomenduojame investuoti ne daugiau kaip 20 proc. visų įmonės finansinių išteklių sumos, o sprendimus dėl konkrečių sumų priimti atsižvelgiant į šiame skyriuje rekomenduojamus rizikos valdymo principus. Papildomai rekomenduojame reguliariai analizuoti viešai prieinamą informaciją apie kredito įstaigas, įskaitant centrinių bankų pranešimus ir, esant poreikiui, priimti atitinkamus sprendimus.

Apskaičiuodamos individualioms kredito įstaigoms kredito rizikos limitus, susietus su kredito įstaigos kapitalo baze, įmonės gali pasirinkti kitą kredito įstaigos kapitalo bazės apskaičiavimo metodą, nei rekomenduota pirma, t. y. taikyti ne apmokėtojo kapitalo dydį, bet

pirmojo lygio kapitalo, sumažinto nepaskirstytojo pelno dydžiu, dydį (kai tokiam dydžiui apskaičiuoti kredito įstaiga skelbia pakankamai viešos informacijos).

Taikydamos kredito reitingo reikalavimą, kai investuojama į kredito įstaigų indėlius, pinigų rinkos priemones ir skolos vertybinius popierius, įmonės, atsižvelgdamos į tarptautinę praktiką, gali svarstyti vertinti kredito įstaigą ar užsienio valstybės kredito įstaigos filialą Lietuvoje įsteigusios kredito įstaigą patronuojančios kredito įstaigos reitingus, jeigu patronuojamajai kredito įstaigai nėra individualiai suteikti kredito reitingai, remdamosi prielaida, kad tarp kredito įstaigą patronuojančios kredito įstaigos ir patronuojamosios kredito įstaigos yra tvirti verslo ryšiai. Įmonėms, svarstančioms taikyti patronuojančiosios kredito įstaigos reitingus, tvirtų verslo ryšių rodikliais galėtų būti laikomi šie faktoriai, kai kredito įstaigos yra pateikusios įmonėms susijusią pagrindžiančią informaciją:

1. Patronuojančioji kredito įstaiga turi ne mažiau kaip 90–100 proc. patronuojamosios kredito įstaigos akcijų⁸.

2. Patronuojančioji kredito įstaiga:

a) ne anksčiau kaip per 12 paskutinių mėnesių yra viešai paskelbusi savo poziciją dėl paskolos arba finansinės paramos kita forma, esant poreikiui (pavyzdžiui, galimiems nuostoliams padengti), suteikimo patronuojamajai kredito įstaigai ir (arba)

b) yra patronuojamosios kredito įstaigos alternatyvus likvidumo šaltinis ir tai yra patvirtinusi suteikdama paskolas arba finansavimą kita forma patronuojamajai kredito įstaigai (pavyzdžiui, per paskutinius 5 metus) arba patronuojamoji kredito įstaiga turi galiojančią kredito linijos sutartį su patronuojančiąja kredito įstaiga, ir (arba)

c) yra parašiusi paramos laišką (angl. *letter of support*).

Jeigu įmonės nuspręstų taikyti patronuojančiosios kredito įstaigos reitingus, reikėtų nustatyti papildomus sandorių apribojimus, pavyzdžiui, kad sandorių trukmė būtų ne ilgesnė nei 12 mėnesių.

Įmonės gali sudaryti atvirkštinio atpirkimo sandorius, t. y. investuoti į kredito įstaigų, kurių reitingai yra mažesni už BBB-/Baa3, arba nereitinguotų kredito įstaigų indėlius, pinigų rinkos priemones ir skolos vertybinius popierius, kai kredito įstaigos mainais už investuotas lėšas įkeičia įmonėms skolos vertybinius popierius (arba kitą finansinį turtą). Sudarant atvirkštinius atpirkimo sandorius, įsigyjamas finansinis turtas turi atitikti investicijų rizikos valdymo kriterijus, kuriais įmonės vadovaujasi investuodamos laikinai laisvus piniginius išteklius, o įmonei įkeičiamo finansinio turto vertė – neviršyti įmonių finansinės rizikos valdymo politikos aprašuose nustatytų limitų. Tokiu būdu būtų užtikrinta, kad, įmonei tapus įkeisto

⁸ Jei nėra vienos dominuojančios patronuojančiosios kredito įstaigos, tačiau dvi ar daugiau patronuojančiųjų kredito įstaigų kartu valdo ne mažiau kaip 90–100 proc. patronuojamosios kredito įstaigos akcijų, tokios patronuojamosios kredito įstaigos kreditingumą galima vertinti pagal žemiausią kredito reitingą turinčios vienos iš patronuojančiųjų kredito įstaigų kreditingumą.

finansinio turto savininke, šio finansinio turto forma ir apimtis nelems įmonių finansinės rizikos valdymo politikos aprašuose nustatytų limitų pažeidimų. Įmonei įkeisto finansinio turto bendros rinkos vertės ir sandorio (investuojamų – skolinamų kredito įstaigai lėšų) vertės santykis sudarant sandorį negali būti mažesnis nei 100 procentų, o konkretus santykio dydis nustatomas atsižvelgiant į įkeičiamo finansinio turto savybes (finansinio turto rinkos vertės kintamumą, likvidumą, emitento kreditingumą, kitus rodiklius). Sudarant atvirkštinio atpirkimo sandorius, turėtų būti išlaikytas lėšų diversifikavimo bendrasis principas: su viena sandorio šalimi sudaryti sandorius, kurių apimtis – ne daugiau kaip 1/3 arba 1/4 visų įmonės finansinių išteklių. Sudarant šiuos sandorius, kitai sandorio šaliai neturėtų būti taikomi kredito įstaigos kapitalo apribojimai. Sudarydamos atvirkštinio atpirkimo sandorius ir valdydamos su atsiskaitymais susijusią riziką, įmonės gali naudotis papildomais rizikos valdymo būdais – tarpinėmis pinigų ir vertybinių popierių sąskaitomis santykinai saugioje kredito įstaigoje (trečioji sandorio šalis) esant poreikiui, siekdamos užsitikrinti, kad pervestos lėšos (investuotos – paskolintos kredito įstaigai) bus padengtos finansiniu užstatu.

Įmonės gali priimti garantiją iš trečiosios šalies dėl ūkio subjekto įsipareigojimų vykdymo. Tokiu atveju, skaičiuojant kredito rizikos limitų vykdymą, galėtų būti vertinami kredito reitingai ir kapitalas, pavyzdžiui, kredito įstaigos, kuri išdavė garantiją už kitos kredito įstaigos įsipareigojimus, į kurios indėlius ir kitas finansines priemones įmonė investuoja. Už sandorių įsipareigojimų vykdymą priimama garantija turi atitikti (arba turi būti palankesnė) garantuojamų įsipareigojimų charakteristikas – trukmę, sumą ir kitas.

Tais atvejais, kai įmonės patikėjimo teise perleidžia finansinių išteklių portfelio valdymą kitam subjektui, turi būti laikomasi rekomenduojamų rizikos limitų. Pavyzdžiui, jei finansinių išteklių portfelio valdymas perleidžiamas kitam subjektui, šis neturėtų kaupti lėšų ir vykdyti finansinių investicijų vienos kredito įstaigos sąskaitoje, nes turi būti laikomasi lėšų diversifikacijos ir kitų limitų tiek trumpuoju laikotarpiu, tiek ir ilguoju laikotarpiu. Įmonei nusprendus finansinių išteklių portfelio valdymą perduoti patikėjimo teise valdyti kitam subjektui, įmonių valdybos (kai valdybos nėra – įmonių vadovų) atsakomybė nesumažėja.

XI. Investicijų diversifikavimo pagal investicijų geografinį paskirstymą rekomendacijos

Rekomenduojame nustatyti tokius geografinio investicijų paskirstymo limitus:

1) didžiausią galimą investuoti įmonės finansinių išteklių dalį į Europos Sąjungos, Šveicarijos, Europos ekonominės erdvės valstybių narių, kitų aukštą kredito reitingą turinčių šalių (pavyzdžiui, JAV, Japonijos, Kanados, Jungtinės Karalystės) vyriausybių ir joms priskirtinų ūkio subjektų pinigų rinkos priemones ir skolos vertybinius popierius ir atitinkamai didžiausią galimą investuoti įmonės finansinių išteklių dalį į kitų valstybių vyriausybių ir joms priskirtinų ūkio subjektų pinigų rinkos ir skolos vertybinius popierius (*pavyzdžiui, nustatyti, kad į Europos Sąjungos, Šveicarijos, Europos ekonominės erdvės valstybių narių, kitų aukštą kredito reitingą turinčių šalių*

vyriausybių (pavyzdžiui, JAV, Japonijos, Kanados, Jungtinės Karalystės) ir joms priskirtinų ūkio subjektų pinigų rinkos ir skolos vertybinius popierius galima investuoti 100 proc. įmonės finansinių išteklių bendros sumos, į kitų šalių grupės – ne daugiau kaip 30 proc. įmonės finansinių išteklių bendros sumos);

2) kiek lėšų galima investuoti į vienos Europos Sąjungos, Šveicarijos, Europos ekonominės erdvės valstybės narės, kitos aukštą kredito reitingą turinčios šalies (pavyzdžiui, JAV, Japonijos, Kanados, Jungtinės Karalystės) vyriausybės ir jai priskirtinų ūkio subjektų pinigų rinkos priemones ir skolos vertybinius popierius (*pavyzdžiui, nustatyti, kad į vienos šalies vyriausybės ir jai priskirtinų kredito įstaigų, nesvarbu, kurioje šalyje veikia šių kredito įstaigų filialai ir kredito įstaigos grupei priklausančios kitos kredito įstaigos, pinigų rinkos priemones ir skolos vertybinius popierius investuoti ne daugiau kaip 30–50 proc. įmonės finansinių išteklių bendros sumos, arba nustatyti atitinkamus nominalius limitus*).

XII. Likvidumo rizikos valdymo rekomendacijos

Likvidumo rizikai valdyti rekomenduojame nustatyti susijusius limitus ir investuoti į labai likvidžiomis laikomas finansines priemones (pavyzdžiui, lėšos einamosiose bankų sąskaitose, indėliai iki pareikalavimo) – ne mažiau kaip 30 proc. visų įmonės finansinių išteklių bendros sumos.

Papildomai gali būti ribojamos trumpalaikės investicijos pagal likutinę trukmę, pavyzdžiui, nustatant, kad tokios investicijos sudarys ne mažiau kaip 30 proc. visų įmonės finansinių išteklių bendros sumos.

XIII. Rinkos rizikos valdymo rekomendacijos

Valdant su finansinių išteklių valdymu susijusią rinkos riziką, investuojant piniginius išteklius trumpajam laikotarpiui (iki 6–12 mėnesių), turėtų būti vengiama investuoti į rinkos (kainos kitimo) rizika pasižyminčias investavimo priemones, taip pat ir į kita valiuta, kurios kursas kinta euro atžvilgiu, denominuotas investavimo priemones. Papildomai įmonės turėtų priimti sprendimą dėl investicijų į finansines priemones, kurių investicijų grąža susieta su kintamu dydžiu, pavyzdžiui, tarpbankine palūkanų norma (*Euribor*) arba infliacija.

Investuojant į finansines priemones, denominuotas kita valiuta nei euras, priimami sprendimai dėl finansinių investicijų turėtų būti derinami su įmonių planuojamais išmokėjimais pagal prisūmtus išsipareigojimus užsienio valiuta, pavyzdžiui, tuo atveju, jeigu įmonė turi lėšų kita valiuta nei euras ir ta pačia valiuta turi išsipareigojimą mokėti lėšas trumpuoju laikotarpiu, teisingas sprendimas, siekiant išvengti rinkos rizikos, būtų trumpalaikė investicija ta pačia valiuta iki išsipareigojimo mokėjimo datos. Įmonės turėtų vengti investicijų į užsienio valiutą spekuliaciniais tikslais tikintis palankaus valiutos kurso pokyčių ateityje, nebent įmonėje atliekama išsami rizikos vertinimo analizė, įvertinamos riziką ribojančių priemonių taikymo galimybės ir priimamas kitoks pagrįstas sprendimas.

Investuojant į rinkos rizika pasižyminčias finansines priemones, pavyzdžiui, skolos vertybinius popierius, ir neplanuojant šių skolos vertybinių popierių išlaikyti iki jų išpirkimo termino, svarbu reguliariai stebėti investicijų esamosios (rinkos) vertės kitimą, tokiu būdu kontroliuojant investicijų rinkos ir kartu kredito riziką. Investicijų rinkos vertės kitimo stebėseną sudaro galimybės santykinai laiku priimti sprendimus, siekiant išvengti arba maksimaliai sumažinti potencialius nuostolius iš finansinių investicijų sandorių. Be to, stebėseną sudaro galimybę gauti didesnę investicijų grąžą, nei planuota, padidėjus investicijų rinkos vertei, kai padidėjus rinkos vertei skolos vertybiniai popieriai ar kita investavimo priemonė parduodama laiku (t. y. išaugusios rinkos vertės laikotarpiu). Įsigytų skolos vertybinių popierių arba kitų investavimo priemonių rinkos kainą (jei šiomis priemonės viešai prekiaujama) galima sužinoti vertybinių popierių biržų interneto svetainėse. Investavimo priemonių rinkos riziką lemia priemonės kainos kintamumas (kuo jis didesnis – tuo rinkos rizika yra didesnė), priemonės likvidumas (nelikvidžios investavimo priemonės didina kainos riziką), investavimo trukmė (kuo ji ilgesnė – tuo kainos pokyčio rizika yra didesnė). Taip pat praktikoje naudojami pažangesni rinkos rizikos dydžio nustatymo metodai, tokie kaip *value-at-risk* (VaR) metodas, kuris parodo didžiausią galimą investicijų rinkos riziką per laikotarpį esant tam tikrai (pavyzdžiui, 95 proc.) tikimybei.

Investicijų rinkos vertės kitimo stebėseną yra susijusi ir su kredito rizika. Ši sąsaja pasireiškia tuo, kad padidėjus investavimo priemonės rinkos vertei, pavyzdžiui, išaugus skolos vertybinių popierių, kuriuos išleido tas pats emitentas, rinkos vertei, išauga su šiuo emitentu susijusi kredito rizika, nes jam bankrutavus būtų prarasta tiek investuotų lėšų suma, tiek ir investicijų vertės prieaugis.

Investuojant į rinkos rizikos priemones, turėtų būti pasirenkamos pakankamai likvidžios investavimo priemonės, siekiant, kad, esant poreikiui, finansinės investicijos būtų operatyviai paverstos į grynuosius pinigus išlaikant priimtina investicijų grąžą. Investavimo priemonių likvidumą santykinai lemia investavimo priemonės perkančių ir parduodančių subjektų skaičius (kuo šis skaičius didesnis – tuo priemonė laikoma likvidesne), pirkimo ir pardavimo kainų skirtumas (kuo jis mažesnis – tuo priemonė laikoma likvidesne). Trumpesnės trukmės investavimo priemonės gali būti laikomos likvidesnėmis.

Investuojant į finansines priemones, iš kurių gaunama investicijų grąža yra susieta su kintamu dydžiu (pavyzdžiui, tarpbankine palūkanų norma), palūkanų normų kitimo rizika galėtų būti ribojama pagal tai, kokia dalis investicijų nukreipiama į fiksuotos investicijų grąžos finansines priemones ir kokia dalis – į kintamos investicijų grąžos investavimo priemones. Fiksuotos investicijų grąžos finansinės priemonės užtikrina įmonei geriau prognozuojamus įmonės pinigų srautus. Tačiau kintamos palūkanų normos finansinės priemonės suponuoja mažesnio pinigų nuvertėjimo prielaidas infliacijos augimo laikotarpiu. Šioje situacijoje, prieš priimant sprendimus, įmonėse turėtų būti nuspręsta dėl palūkanų normų kitimo lūkesčių, jeigu nesirenkamas konservatyvus palūkanų normų kitimo rizikos valdymo būdas – orientuojantis į fiksuotos investicijų grąžos priemones. Esant galimybėms, įmonėse papildomai turėtų būti

analizuojamos rinkos palūkanų normų tendencijos ir skirtingų trukmių palūkanų normų skirtumai. Pavyzdžiui, kai trumpesnio laikotarpio rinkos palūkanų normos yra didesnės už ilgesnio laikotarpio palūkanų normas, rinkoje tikimasi palūkanų normų mažėjimo, ir atvirkščiai, kai trumpesnio laikotarpio palūkanų normos yra mažesnės už ilgesnio laikotarpio palūkanų normas, rinkoje tikimasi palūkanų normų augimo. Tačiau tikslų ateities tendencijų nustatymas – tai spėjimas ir kartu rizika, kurią įmonės gali prisiūti ir valdyti aktyviai arba šios rizikos vengti.

XIV. Finansinės rizikos, susijusios su išvestinių finansinių priemonių sandoriais, valdymo rekomendacijos

Sudarant išvestinių finansinių priemonių sandorius, turėtų būti nustatyti atskirų sandorio šalių kredito rizikos limitai. Tai galėtų būti limitai, išreikšti pinigine išraiška arba procentine visų įmonės sudarytų išvestinių finansinių priemonių sandorių nominaliosios sumos dalimi, pavyzdžiui, su viena sandorio šalimi sudaryti sandorius, jeigu sudarius sandorius bendra tokių sandorių nominalioji vertė – ne didesnė kaip 25 proc. visų įmonės sudarytų išvestinių finansinių priemonių sandorių bendros sumos. Pagal rinkos praktiką nustatomi individualių sandorio šalių papildomi kredito rizikos limitai, susiję su sandorių esama (rinkos) verte ir potencialia didžiausia sandorių rinkos verte sandorių galiojimo laikotarpiu. Sudarius išvestinių finansinių priemonių sandorius, turėtų būti reguliariai stebima sandorių rinkos vertė, nes tai užtikrina kredito rizikos pokyčių kontrolę. Pavyzdžiui, išaugus išvestinės finansinės priemonės rinkos vertei ir bankrutavus kitai sandorio šaliai (t. y. tai, su kuria buvo sudarytas sandoris), būtų prarastas iš išvestinės finansinės priemonės atsirandantis finansinis turtas. Atskirų sandorio šalių limitai turėtų būti nustatyti atsižvelgiant į jų kreditingumo rodiklius (didesnės apimties sandoriai sudaromi su didesnio kreditingumo subjektais), sandorių trukmę (ilgesnės trukmės sandorių rinkos vertė labiau svyruoja negu trumpesnės trukmės sandorių) ir kitus veiksnius.

Išvestinių finansinių priemonių sandoriai turėtų būti sudaromi dėl rinkos rizikos, susijusios su pinigų srautais, kylančiais iš tipinės įmonių veiklos. Išvestinių finansinių priemonių sandorius kitais tikslais įmonės galėtų sudaryti tik išsamiai įvertinusios tokių sandorių poreikį ir gebėjimą nustatyti, valdyti ir prisiūti visas su rizika susijusias pasekmes.

XV. Rekomendacijos dėl finansinės rizikos valdymo proceso

Valstybės valdomų įmonių finansinės rizikos valdymo politikos aprašuose turėtų būti nustatytos procedūros, taikomos atvejais, kai dėl objektyvių nenumatytų aplinkybių sandorių galiojimo laikotarpiu nebesilaikoma patvirtintų rizikos normatyvų. Apie užfiksuotus rizikos normatyvų pažeidimus atsakingi įmonių darbuotojai kartu su siūlomu sprendimu turėtų nedelsdami informuoti įmonių valdybas arba įmonių vadovus. Sprendimai tokiose situacijose turėtų būti priimami įmonių valdybų arba įmonių vadovų lygmeniu. Finansinės rizikos valdymo politikos aprašuose turėtų būti iš anksto nustatyti svarbiausi kriterijai, pavyzdžiui, likutinė

sandorių trukmė, priežastys, lėmusios finansinės rizikos normatyvų nesilaikymą, sandorių nutraukimo nuostolingumas ir kiti kriterijai, kuriais remiantis būtų priimami sprendimai dėl sandorių (ne)nutraukimo prieš terminą.

Finansinės rizikos valdymo politikos aprašuose turėtų būti nustatyta aiški įmonių struktūrinių padalinių arba atsakingų darbuotojų atsakomybė, nustatyti sprendimų, kuriuos priima įmonių valdybos arba įmonių vadovai ir kurių priėmimo teisė suteikta įmonių struktūriniams padaliniais arba atsakingiems darbuotojams laikantis patvirtintų finansinės rizikos valdymo politikos aprašų, tipai. Svarbu nustatyti, kad įmonių valdyboms arba įmonių vadovams būtų reguliariai, pavyzdžiui, kas savaitę arba kas mėnesį, teikiamos nustatytos formos rizikos valdymo ataskaitos, kurių turinį sudarytų informacija apie patvirtintų finansinės rizikos normatyvų laikymąsi ir įmonių atsakingų darbuotojų komentarai dėl potencialių finansinės rizikos grėsmių (jei tokios išvelgiamos).

XVI. Kitos rekomendacijos

Siūloma reguliariai persvarstyti patvirtintus valstybės valdomų įmonių finansinės rizikos valdymo politikos aprašus (bent kartą per metus) ir priimti sprendimus dėl jų pakeitimo arba patvirtinti, kad esama finansinės rizikos valdymo politika išlieka aktuali.

XVII. Kita informacija

Rekomendacinių finansinės rizikos valdymo gairių nuostatų taikymas yra suderintas su Lietuvos Respublikos viešųjų pirkimų įstatymo nuostatomis. Atkreipiame dėmesį, kad, siekiant laikinai laisvų lėšų diversifikavimo, viešųjų konkursų, pavyzdžiui, dėl einamųjų bankų sąskaitų tvarkymo, metu turi būti atrinkti keli paslaugų teikėjai. Kiek daugiausia lėšų reikėtų laikyti konkrečiame komerciniame banke, priklausytų nuo to komercinio banko kredito rizikos limitų.
